

[Undervisningsministeren]

kvindeforskningens sag bedst, men på andre punkter har jeg vanskeligt ved at følge forslaget, bl.a. fordi det strider mod gældende lovgivning vedrørende forskningsrådenes kompetence.

Jeg er enig med forslagsstillerne i for det første, at kvindeforskningen ikke bør isoleres fra anden forskning. Kvindeforskningen bør være integreret i allerede eksisterende forskningsmiljøer. For det andet, at det ville være ønskeligt med flere kvindelige forskere i faste stillinger og i råd og udvalg. For det tredje, at formidling af kvindeforskningens resultater som al anden forskningsformidling er særdeles vigtig.

Uenigheden drejer sig om, hvilken grad af påbud vi skal begive os ind i, eller sagt på en anden måde: hvilken grad af mistillid til forskningsverdenen vi skal lægge for dagen med de foranstaltninger, vi træffer. Sagen er jo, at man i dag gør ganske meget inden for forskningsrådene på de højere læreanstalter. Man kan diskutere, om der gøres nok, men hvis vi bruger voldsomme midler, bygger det på en mistillid til, at man gør nok af sig selv.

Jeg må gøre opmærksom på, at det ville være i strid med gældende lov om forskningsråd og planlægningsråd, hvis man pålægger disse råd at forbeholde en del af midlerne til kvindeforskning og at tage initiativer på kvindeforskningsområdet. Jeg gør endvidere opmærksom på den klage, der er kommet fra planlægningsrådet for forskningen, som netop vedrører dette, og jeg vil også gerne gøre opmærksom på, at statens humanistiske forskningsråd har en formand og adskillige medlemmer, hvis hjertes brænder meget varmt for kvindeforskningen, og som også har dokumenteret det i handling i de seneste år.

Det, der er foreslået, strider som sagt mod forskningsrådenes autonome stilling, og derfor vil jeg bede om, at der i hvert fald ikke bliver tale om et pålæg, men om noget andet, som er i overensstemmelse med gældende lov.

Jeg må endelig gøre opmærksom på, at forslaget om at pålægge universiteterne aktivt at bestræbe sig på at øge ansættelsen af kvindelige forskere inden for alle hovedområder støder an mod reglerne om ansættelse i videnskabelige stillinger. Spørgsmålet er så, om man skal lave disse regler om. Det vil jeg fraråde, for disse regler har til formål at sikre

den størst mulige kvalitet ved udnævnelsen af forskere, og det tror jeg vi skal holde fast i også for kvindeforskningens skyld.

Spørgsmålet om at overveje behovet for enkelte faste stillinger til kvindeforskning vil jeg gerne tage op, og det vil jeg gøre i forbindelse med den forskningsbudgetteringsprocedure, som fra 1986 er igangsat ved de videregående uddannelsesinstitutioner. Men jeg vil allerede nu gerne sige, at jeg umiddelbart hverken finder det muligt eller rimeligt at overveje oprettelse af sådanne stillinger inden for alle hovedområder. Det er at tage munden for fuld, for der må være en rimelig sammenhæng med det andet, man beskæftiger sig med på de pågældende hovedområder.

Endvidere vil jeg udtrykke betænkelighed ved tanken om at etablere særskilte uddannelser i kvindestudier – altså ikke forskning, men uddannelser i kvindestudier – idet sådanne uddannelser næppe i sig selv vil give en særlig erhvervskompetence. Man risikerer, at det bliver uddannelser, der fører til arbejdsløshed, og dem har vi jo mildest talt nok af. Derfor vil jeg henvise til, hvad jeg sagde før om, at det må integreres i bestående forskningsmiljøer.

På denne baggrund og med de bemærkninger, jeg her har fremført, ser jeg frem til et konstruktivt udvalgsarbejde, hvorunder behov og muligheder for at fremme kvindeforskningen nærmere vil kunne drøftes i lyset af de mange andre initiativer på forskningsområdet, som regeringen har igangsat i øjeblikket og vil igangsætte med henblik på en samlet styrkelse af kvalitetspræget dansk forskning.

Hvis nogen har på fornemmelsen, at det udelukkende er de tekniske mandeområder, der tænkes på med disse ekstra penge til forskningen, vil jeg gøre opmærksom på, at der for det første i det teknologiske udviklingsprogram er et vist beløb også til det samfundsvidenskabelige forskningsråd, og for det andet, at jeg faktisk har bedt det humanistiske forskningsråd om at komme med forslag til et humanistisk forskningsprogram netop for at opveje den skævhed, der kunne komme til fordel for det teknologiske. Derved vil der også automatisk blive rettet lidt op på det forhold, at væksten ligger på mandeområderne, hvis jeg må sige det sådan, mens de dårlige beskæftigelsesmuligheder og